

Минаватъ годинитѣ, гаснатъ
цвѣтушитѣ слънчеви дни,
а земната мжка все растне —
тя въ проститѣ пѣсни звъни.

И тозъ слънчевъ день си отива,
далечния залѣзъ трепти.
И бавно изъ пжтя затихва
последния вечеренъ стихъ.

Печаленъ и беденъ е тука
живота подъ тѣзи звезди.
Скръбъта е скрипяща каруца,
росата — небесни сълзи.

А нѣкога звънко сж пѣли
кervани по тия мѣста
и подъ чергилата ечалъ е
на булкитѣ кръшния смѣхъ.

Сега — пустота, само пѣе
въ каруцата воленъ селякъ
и простата пѣсенъ люлъе
заспалитѣ мирни поля.

Минаватъ години. По пжтя
изчезватъ и мойтѣ следи,
а съ буенъ и радостенъ тътенъ
изгрѣватъ грядущитѣ дни.